

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

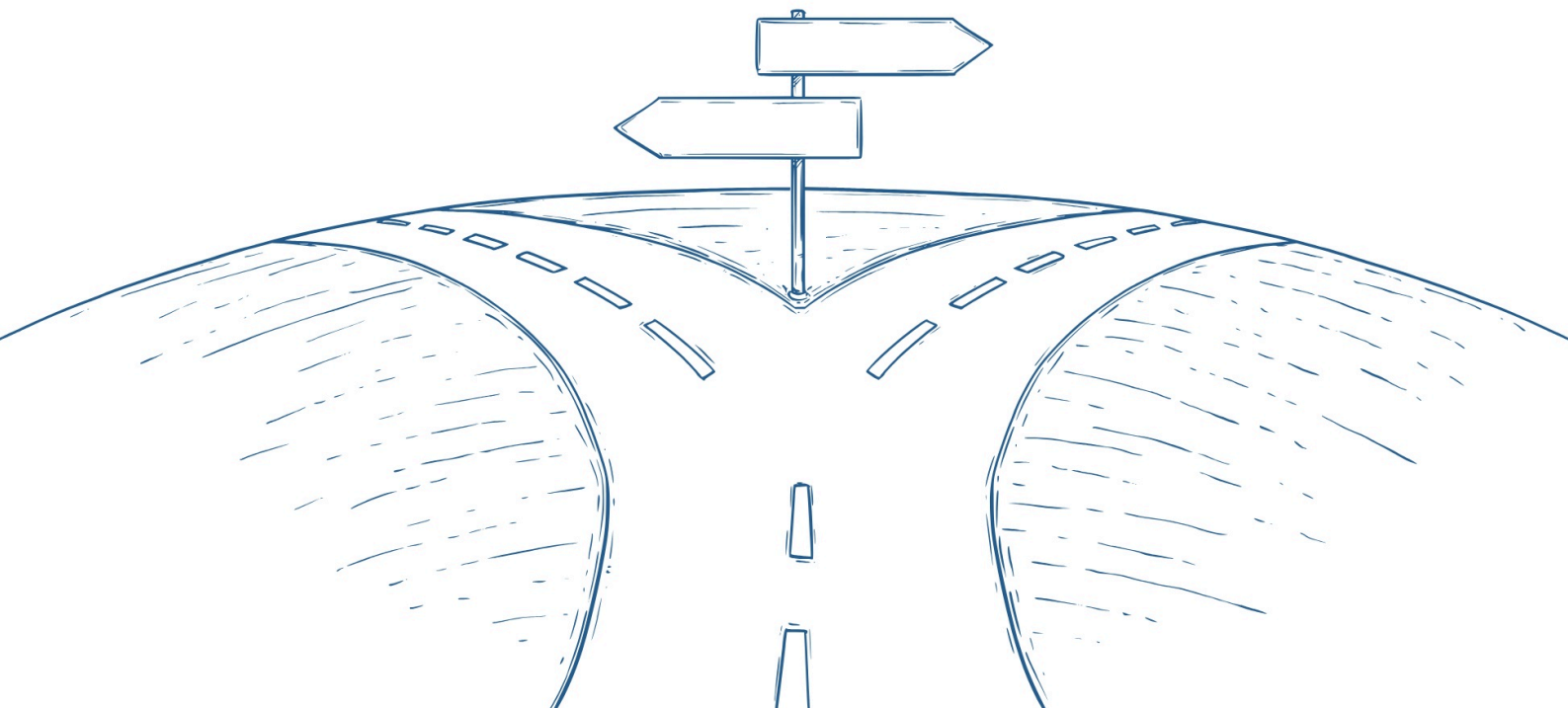
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

מבחן האינסטלטור

איתי אסמן 🧑‍🔧

כשה'מורכבות' הופכת לנשק של בורות, האחדות המדומה גובה מחיר של אמת

1 מילת הקסם שסותמת פיות

בשנים האחרונות, המילה 'מורכב' הפכה למעין מילת קסם בשיח הציבורי שלנו. היא מצלצלת כמו מילה מתקדמת וחכמה, אך בפועל הפכה לסיסמה מנצחת שנועדה בעיקר לסתום פיות ולעקר כל דיון ערכי ונוקב. **בכל פעם שמישהו מעז להצביע על כשל מוסרי חריף, על מחדל מנהיגותי מובהק או על רוע צרוף, מיד קופצים שוחרי 'הטוב והאחדות', ומנפנפים במנטרה הקבועה: "תפסיק להצביע על הרע, המציאות מורכבת, אל תהיה דיכטומי".** המילים הללו נאמרות לרוב בנימה פטרנליסטית, מתוך עמדה של עליונות מוסרית ורוחנית לכאורה, המציגה את המבקר כאדם פשטני וצר אופקים שאינו מסוגל לתפוס את המציאות על כל רבדיה.

אלא שבחינה עמוקה של התופעה מגלה שיש כאן היפוך תפקידים: דווקא אותם אנשים שעוטים אצטלה של 'מורכבות' ובורחים אל מחוזות האחדות המדומה, הם-הם הלוקים בחשיבה דיכטומית ושטחית; הם אלו שלא מסוגלים להחזיק בתודעתם שתי מחשבות סותרות זו בצד זו, בעת ובעונה אחת. **המחשבה שיש בו באדם צדדים חיוביים ברמה האישית, אך בה בעת הוא מקדם רוע, עוול או שקר מוחלט ברמה הציבורית, גדולה ממידתם ומיכולת תפיסתם.** כדי להימנע מהדיסוננס הקוגניטיבי המאיים על שלוות נפשם, הם מעדיפים להסתכל רק על הטוב, לעצום עיניים אל מול הרע, ולהשתיק באופן אקטיבי את מי שמציף את הבעיות.

הגיעה העת להסיר את המסכה מעל פניה של המורכבות המדומה. עלינו להבהיר בשיח הציבורי: הבריחה מהפרטים היא בריחה מאחריות

2 'פציפיזם רוחני' וילדותיות בשיח

ראוי לקרוא לתופעה המדאיגה הזו בשם 'פציפיזם רוחני'. מדובר במצב שבו לאדם קשה, ברמה הפסיכולוגית והנפשית, להתמודד עם קיומו של הרוע ועם חומרת ההשלכות שלו במרחב הציבורי. הפחד הזה מפני התמודדות ומפני שבירת הרמוניה מדומה מביא את הלוקים בו להתעלמות מוחלטת מהפרטים היבשים. **כשמשוחחים עם אותם אנשים על בעיות ממשיות, מגלים במהירות בורות מדהימה: הם אינם יודעים מה באמת קורה ברשתות החברתיות, מה פוליטיקאי כזה או אחר אמר או עשה, מי נפגע ממעשיו, ואילו אג'נדות הרסניות הוא קידם בפועל.** "העיקר זה האחדות" הם יאמרו בכל פעם שיוצגו בפניהם עובדות קשות, ובכך יהפכו את השאיפה לאחדות מכלי יקר ערך לקרדום לכריית קבר עבור האמת והצדק. יש כאן סוג של פשטנות, שטחיות, ואפילו ילדותיות המסרבת להתבגר ולהכיר במציאות כפי שהיא.

3 מבחן האינסטלטור: המורכבות נמדדת בפרטים

כאן בדיוק טמון השקר הגדול של תרבות ה'זה מורכב'. **מורכבות אמיתית אינה מתבטאת בטשטוש הגבולות בין טוב לרע או בנסיגה אל הכללות מופשטות. להפך, היא נבחנת ונמדדת דווקא ביכולת לרדת לפרטי הפרטים, לפרק את המציאות לניואנסים הדקים ביותר, ולהחזיק הבנה מלאה של הרוע לעומקו, ושל הטוב בעיקרו.**

כדי לבדוק אם אדם מסוגל באמת להכיל מורכבות, צריך להעמיד אותו במה שניתן לכנות 'מבחן האינסטלטור': כשביוב נסתם ומאיים להציף את הבית, אי אפשר לפתור את הבעיה בדיבורים נעלים על אדריכלות יפה או על אחדות החדרים. צריך אינסטלטור שמוכן להפשיל שרוולים, להכניס את הידיים לתוך הרפש, ללמוד את מבנה הצינורות לפרטי פרטים, ולפתוח את הסתימה.

מי שאומר "אני לא רואה תקשורת, לא קורא ברשתות החברתיות ולא מתעסק בדברים רעים כדי לשמור על הנפש שלי", מספק את ההוכחה המוחלטת לכך שהוא אינו אדם מורכב, אלא אדם פשטני. זכותו המלאה של כל אדם פרטי לשמור על נפשו הרגישה והטהורה, בדיוק כמו פציפיסט שמצהיר שאינו מסוגל לשרת בצבא ולחזות במראות מלחמה. אך אדם כזה אינו יכול להוביל ולפסוק בסוגיות ציבוריות. **הנהגה ושיפוט ציבורי דורשים יכולת הכרה ברוע – לא באופן כללי וערטילאי, אלא בביטוי שלו לפרטי פרטים.**

4 כשהמורכבות הופכת לריקבון

כשאנחנו נמנעים מהבנת ההשלכות ומסרבים לגעת בפרטים, המילה 'מורכב' הופכת מהר מאוד ל'מורקב'. הריקבון החברתי והמוסרי מתחיל בדיוק במקום שבו ה'מורכבות' הופכת לתירוץ לאי-עשייה, לאי-הכרעה ולעצימת עיניים. **כשמשאירים את הידיים מחוץ לביוב הציבורי בשם הטהרנות והעין הטובה, הביוב בסופו של דבר עולה ומציף בסחי את הכל.** התוצאה אינה אחדות, אלא סירחון מוסרי שמחריב כל חלקה טובה.

דוגמה כואבת ומובהקת לכך ראינו ביחסם של עיתונאים ואנשי רוח מסוימים לראש הממשלה לשעבר, נפתלי בנט. גם לאחר שנחשפו מעשיו הרעים, האג'נדות שאימץ, ההתבטאויות הקשות שלו והפרת ההבטחות הסיטונאית – דברים שנאמרו לא בחדרי חדרים, אלא בקול רם ובפומבי – הם המשיכו לתמוך בו.

הכל נעשה בשם 'העין הטובה', 'הכוונות הטובות' והרצון המקודש באחדות. אך המילים המכובדות הללו הסתירו חוסר בקיאות מביש בפרטים, או גרוע מזה – רצון מכוון שלא לדעת ולא להתמודד עם

הדיסוננס. אותם אנשי רוח העדיפו להצטלם, לחייך ולספר לעצמם שהם מקדמים את הטוב והמורכבות, בעוד שבפועל הם נתנו הכשר לתפיסה פשטנית ושטחית, ושימשו כלי שרת בידי אלה המלבים מציאות של שקר.

5 להחזיר את המשפט והצדק

האנשים שבשם ה'מורכבות' סותמים את פיהם של המבקרים, עושים מעשה מעוות: הם הופכים את האדם שמציף את הרוע לאדם 'רע' או 'פשטני', בעוד שהם מנכסים לעצמם 'עין חיצונית' השופטת כביכול את המציאות ממעוף הציפור. אך **שופט אמיתי – כפי שמצווה אותנו התורה: "שמוע בין אחיכם ושפטתם צדק", חייב לרדת לפרטי הדין, לחקור ולדרוש היטב. חכמה ומשפט צדק אינם יכולים לצמוח מתוך בורות ועצימת עיניים מכוונת בשם "העין הטובה".** מדוע כשקונים רכב לוקחים אותו למוסך לבדוק שהכל תקין ולא מסתפקים רק בעין טובה על המציאות? ניהול מדינה היא דבר סבוך מרכב או כל רכוש אישי שלנו, כלפיו אנחנו מתייחסים בקנאות ובבדיקת הפרטים לעומק. הגיעה העת להסיר את המסכה מעל פניה של המורכבות המדומה. **עלינו להבהיר בשיח הציבורי: הבריחה מהפרטים היא בריחה מאחריות. מי שטהור מדי, מי שרגיש מכדי להביט ברוע עין בעין וללמוד את עובדות המציאות – מוטב שישמור על נפשו הרגישה בביתו, ולא יתיימר לפסוק ולהוביל את הספינה הציבורית.** המורכבות האמיתית שייכת לאלו שמכירים ושואפים לטוב, אך אינם מפחדים להישיר מבט אל הרוע, ללמוד אותו לפרטיו, ולברא אותו מתוכנו. הפתרון אינו חייב להיות דיכוטומי – אהבה והערצה, או לחילופין בוז וחרם; לאנשים שבקיאים בפרטים יש ספקטרום רחב של מתודות, כמו הצבת גבולות שלא מתוך שנאה. נשנס מותניים, נתגבר על הרתיעה, ונעמיק את הבנתנו לגבי המורכבות של החיים הציבוריים.

הברית היהודית: תפקידו של הציבור החרדי

בן יעקב סבו 📌

האחדות הלאומית לא תבוא מתיקון האחר, אלא מחיבור החוזקות של כל ציבור יחד

למאמרים נוספים:

www.solelim-derech.co.il

להצטרפות לקבוצה:

<https://chat.whatsapp.com/JHrieJDE17H7BTPXHahwA9>

א. למה אתם מעמיקים בנושא הזה דווקא?

אכן, אנו מרבים לעסוק בנושא החרדי, ולא בכדי. העיסוק בכך קשור להיבט המשפטי, הבטחוני ולהיבט הזהותי-יהודי. אך הוא מצביע בעיקר על יחס עמוק וכללי לתקופה שבה אנו חיים: שלב תחיית המהות, הזהות, המגיע לאחר עשרות שנים של התבססות כלכלית וחומרית. כשהתינוק היונק גדל והפך לנער, הוא מתחיל לשאול שאלות של משמעות.

מי שברגל גסה דורס את התהליכים האלו רק יאט אותם, אבל לא יוכל לעצורם

ב. בין האולפנים לבין המציאות

כמו בהרבה נושאים אחרים שאתם מכירים, המציאות כפי שהיא מוצגת לנו באולפני הטלוויזיה או בתוכניות סאטירה רחוקה מלשקף את המצב בפועל. המציאות היא קודם כל הרבה יותר טובה ואופטימית. בנוסף, היא הרבה יותר מעניינת ומתפתחת. ובהקשר החרדי, זה נאמר מתוך קשר ישיר לרבנים גדולים ולדמויות משמעותיות בלב הציבור החרדי.

ג. איוולת התפיסה הסטטית

ישנה נטייה שגויה לראות את העתיד החרדי כקפוא. התפיסה הרווחת, כאילו הציבור הזה רק ילך ויתרבה דמוגרפית אך יישאר מנותק לחלוטין עד שהמדינה כולה תקרוס תחת העומס – היא איוולת מוחלטת. החרדים נמצאים בעיצומו של תהליך עומק – תהליך שלא יתחבר לישראליות, אלא יצטרף אלינו להובלתה במהלך שיפורץ גם עבורנו תקרות זכוכית חדשות, שהתרגלנו, לצערינו, לכופף תחתיהן את הגב.

אך כמו כל תהליך חברתי, גם זה מושפע ישירות מהמציאות סביבו, ובפרט ממלחמות התרבות המופנות נגדו. כאשר הציבור החרדי רואה חלקים מהציונות הדתית מצטרפים לאלו ששונאים אותו ותוקפים את אורח חייו, הדבר רק מחדד ומאשרר עבורו את צדקת דרכו ההיסטורית. המסקנה שלהם ברורה: שותפות עם הציונות מנותקת-השורשים, ובניין המדינה בחומר, מובילים בהכרח לפשרנות ולכפיפות, ולא זו בלבד אלא לשנאת חיי יהדות – "עובדה", הם יאמרו, "תראו מה קרה לדתיים". התקפות אלו רק דוחקות אותם חזרה אל בין חומות ההתבדלות.

מי שברגל גסה דורס את התהליכים האלו רק יאט אותם, אבל לא יוכל לעוצרם.

ד. לא באנו לתקן את האחר

האם יש עיוותים בחברה החרדית? בוודאי שכן. אך הנה סוד גלוי: עיוותים וחסרונות קיימים גם בחברה החילונית, גם בחברה המסורתית וגם בחברה הדתית-לאומית.

האם התורה החרדית היא 'לאומית' מספיק? או רק פרטית, כמו בגלות? תענו לבד.

אבל האם התורה והערכים של הציבור הדתי לאומי הם פעמים רבות כנועים?

איך זה יתכן שלוחמים כה רבים, החיים לאור הערכים והמוסר היהודי, מנותבים בפועל כבר עשרות שנים לזירת הקרב על פי תפיסות של משפטנים פרוגרסיבים וגנרלים קפלניסטים, ואף אחד לא זועק?

הגישה שלנו אינה מתיימרת לתקן חברות אחרות. מי אנו ומה אנחנו, שנחלק ציונים או נכפה

תיקונים מבחוץ? מטרתנו היא אחת: להתוות דרך; להציע מבט שצופה פני עתיד, במקום מבט

שמתבוסס בעבר, בטינות הישנות ובחשבונאות מגזרית.

צירוף החוזקות של כל ציבור בברית היהודית הוא חזק וחשוב אלפי מונים מנסינות להקניט ולתקן את האחר.

ה. המחיר והחסמים המוסדיים

יתכן שראוי היה להתייצב ללא תנאים לשירות הצבאי. מוסכם.

אך עלינו להכיר בכך שהחברה החרדית משלמת מחיר כבד ויומיומי על עמדתה הציבורית ושמירת

היהדות הקנאית שלה. המציאות כיום מציבה בפניה חסמים מובנים ומגבלות.

הם מנועים למשל מלקחת חלק במצווה הגדולה של הצבא, משום שהמערכת הצבאית עדיין פועלת פעמים רבות כ'כור היתוך' ערכי ואף כופה ערבוב מינים (גם אם יש פרויקטים חדשים ומוצלחים לגיוס

חרדים, מדובר ביוזמות חדשות יחסית, והתהליך של רכישת אמון יציב וארוך טווח מול הציבור ורבניו

נמצא עוד בתחילתו). הם אינם יכולים להשתלב כראוי באקדמיה ובלימודים גבוהים, משום שפסיקות

בג"ץ אסרו עליהם להקים מוסדות לימוד בהפרדה שיתאימו לאורח חייהם. פוליטיקאים מחזקי בג"ץ ודיפ-סטייט צועקים שהכלכלה קורסת? **כנראה כור ההיתוך חשוב להם יותר.**

צה"ל יתוקן בזהותו, ברוחו ובערכיו, שעליהם עומדת המלחמה

ו. שבירת הפרדיגמה: לקראת צבא יהודי אמיתי

דווקא מתוך המורכבות הזו מתבהרת תמונה אופטימית ורחבה הרבה יותר. ניתן לראות כיצד ההשגחה מסובבת את יתרונות המגננה של החרדים על זהותם היהודית, ומכוונת אותם להיות אלו שבזכות עמדתם הלא מתפשרת, שדווקא 'מציבה תנאים' – תנאים מרגיזים כל כך לעומת אחרים שתרמו מאות ימי מילואים תוך סיכון נפש ממשי ואתגרים משפחתיים ותעסוקתיים רבים – **צה"ל יתוקן בזהותו, ברוחו ובערכיו, שעליהם עומדת המלחמה. בנייתו של צבא ישראל אמיתי, מחובר לשורשיו, גאה ביהדות ולא בפרוגרס, בניצחון ולא בשיוויון מינים, כפי שאנו חולמים ומייחלים לו – זה מתחיל לקרות עכשיו.**

אמנם, הצד האחר מנסה בכל כוחו לסכסך ולתקוע טריז בין החרדים לבין שאר קבוצות הציבור בישראל – ובמיוחד בינם לבין הציבור הדתי-לאומי; אך הנתק הזה הוא במידה רבה אשליה ושקר. מי שנוכח בשטח מרגיש את ההערכה ההדדית. נמאס לאנשים להיות מנותבים על ידי קמפיינים. בסופו של דבר, המציאות הפנימית חזקה מכל חיקוי. התנועה הזו תניעה את החרדים, ציבור שניחן בכוחות חיים אדירים, את הדתיים-הלאומיים, את המסורתיים ואת החילונים-לאומיים גם יחד לשבור את הפרדיגמה הישנה והמפלגת. משם, הציבור הישראלי של איחוד הרוח והחומר, החול והקודש, יפרוץ בגדול. בע"ה.

ריקון מתוכן או חילופי אליטות: מאחורי הקלעים של איחוד התנועות הקיבוציות

איתי אסמן 📌

כשאחדות הופכת למסכה, היא מסוכנת יותר מפילוג גלוי

1 בסרטון החדש שפרסמו התנועה הקיבוצית ותנועת הקיבוץ הדתי, הוכרז איחוד היסטורי לאחר מאה שנות נתק ואי-הסכמה. הנימוק המרכזי שהוצג למהלך הוא ש"רב המשותף על המפריד", תוך קביעה כי הציונות אינה מתמצה עוד רק בהתיישבות עצמה, אלא גם במה שמלכד ומאחד את העם. אולם אם נתבונן לעומק בסרטון ונבחן את המציאות, נגלה פער עמוק: התוכן הממשי של אותו 'מכנה משותף' נותר עמום לחלוטין. כאשר יורדים אל הפרטים, מתברר שלא מדובר בחיבור רעיוני אורגני, אלא בניסיון לטשטש מחלוקות תהומיות לנוכח תמורות חברתיות ותרבותיות עמוקות שעוברת החברה הישראלית.

ציון אינה מושג אמורפי של יחסי רעות או שכנות טובה; ציון היא ירושלים, הר הבית, בית המקדש ובניין כל מרחבי ארצנו

2 ההשתקה הטקטית של עולם הערכים

הטשטוש הרעיוני הזה אינו מקרי, אלא כלי טקטי לשמירה על מצג של אחדות. עדות מובהקת לכך ניתנה בריאיון בתוכניתם של קלמן וליברמן ברשת ב' עם מנכ"ל התנועה הקיבוצית. **כאשר הוא נשאל לדעתו על מפעל ההתיישבות בעפרה, סמל מובהק של ההתיישבות ביהודה ושומרון, הוא בחר להתחמק בעקביות ולא סיפק תשובה ערכית ברורה:**

במקביל, שילובו של פנחס ולרשטיין, לשעבר יו"ר מועצת יש"ע ומראשי מפעל ההתיישבות ביו"ש, מייצר דיסוננס חריף: ולרשטיין מצהיר בסרטון כי רב המשותף על המפריד. טענה זו מעוררת תמיהה: כיצד ניתן לדבר על איחוד תנועות בעל משקל היסטורי, כאשר ערך היסוד של מפעל ההתיישבות

בלב הארץ, שעליו נלחם ולרשטיין כל חייו, מושתק ומודחק כדי שלא לפוצץ את השותפות החדשה? אם האחדות הזו אינה כוללת את ההתיישבות ביהודה ושומרון, סביב מה היא בכלל קיימת?

3 חילופי הגמוניות ושימור עמדות כוח

כדי להבין את המניע האמיתי שמאחורי המהלך יש לנתח אותו דרך הפריזמה ההיסטורית של חילופי האליטות בישראל. מאז קום המדינה היו חברי הקיבוצים חוד החנית של החלוציות, האליטה המובילה שזכתה למעמד, להשפעה, וגם לקרקעות יקרות ערך שעליהן הם שומרים בקנאות עד היום, מתוך תפיסה שהם היו 'מגש הכסף' שעליו ניתנה המדינה. אולם בשנים האחרונות, מרכז הכובד של החלוציות, של רוח ההתנדבות ושל ההובלה החברתית והצבאית העתיק את מקומו. **כיום הציבור הדתי-לאומי ואנשי ההתיישבות ביהודה ושומרון הם אלו שממלאים את השורות.** בין אם בהקמת יישובים ובין אם בקורסי הקצינים בבה"ד 1, שם שיעורם עולה על 30%.

השמאל הפוליטי והתנועה הקיבוצית, המונעים מתפיסה פוליטית הממוקדת בשימור עמדות הכוח, מזהים את אובדן ההגמוניה. פנייתם לקיבוץ הדתי תחת מעטה של 'אחדות' אינה אלא ניסיון להיאחז ברלוונטיות תרבותית ופוליטית באמצעות חיבור למגזר שנמצא בעלייה. מנגד, הקיבוץ הדתי פועל כאן מתוך צורך פסיכולוגי עמוק בקבלת אישור והכרה מהאליטה הישנה, ומבקש את 'חותמת הכשרות' של 'בוני המדינה' ההיסטוריים, אף שאלו כבר איבדו את חזונם המקורי, ואף שהוא עצמו בנה את המדינה לא פחות. זוהי ברית של אדונים ומשרתים.

4 הגדרה מחדשת של המושג 'ציונות'

תהליך זה מוביל לריקון מסוכן של המושג 'ציונות' מתוכנו. כשהסרטון מנתק את הציונות מההתיישבות ומגדיר אותה בעיקר כ"הדברים המאחדים בעם", הוא מבצע רפורמציה המנתקת את המילה 'ציון' משורשיה הדתיים וההיסטוריים. **ציון אינה מושג אמורפי של יחסי רעות או שכנות טובה; ציון היא ירושלים, הר הבית, בית המקדש ובניין כל מרחבי ארצנו.** הניסיון לייצר ציונות נטולת שורשים ונטולת התיישבות בלב הארץ הופך אותה למילים ריקות. הסלקטיביות שנוקט 'הרוב המשותף' נחשפת גם בזהות הנעדרים מהמהלך. אם המכנה המשותף כה רחב, מדוע אין בסרטון ייצוג לציבור המסורתי, המייצגים את הרוב בעם? היעדרם מוכיח כי **גבולות האחדות הזו מסומנים בקפידה מבחינה פוליטית ובעיקר סוציולוגית.** יתרה מכך, הובלת המסר על ידי פעילים פוליטיים חריפים מהשמאל, דוגמת יונתן שמריז המנהל מאבק קולני ויומיומי נגד הממשלה והקואליציה, ממחישה את חוסר המודעות העצמית ואת הצנינות שבקריאה לאחדות, המשמשת כאן ככלי פוליטי במסווה ממלכתי.

שותפות אזרחית, יחסי עבודה תקינים ושכנות טובה אינם דורשים הקמת תנועה אידאולוגית משותפת ומטושטשת

5 תודה, אבל לא תודה

לסיכום, אנו עדים למהלך תרבותי מוכר: בדיוק כפי שהשמאל הישראלי שינה את הגדרת הדמוקרטיה משלטון הרוב לשלטון 'הנאורות והמוסר' כאשר איבד את הרוב בקלפי, כך **התנועה הקיבוצית נזכרה באחדות ובמפגשים עם רבנים רק לאחר שאיבדה את מוקדי כוחה ההיסטוריים ואת פנקסיה האדומים.**

על הניסיון הזה לטשטש את הזהות האידאולוגית יש להשיב בבירור: תודה, אבל לא תודה. **שותפות אזרחית, יחסי עבודה תקינים ושכנות טובה אינם דורשים הקמת תנועה אידאולוגית משותפת ומטושטשת.** עולם הערכים שלנו אינו בן מאה שנה ואינו זקוק לאישור מהאליטה הישנה; הוא החל במעמד הר סיני. זוהי תעודת הזהות שלנו – אמונה באלוקים, בנצח ישראל, במסורת ישראל, בהתיישבות ובירושלים.

אנחנו לא דוחים אף אחד, אך זוהי התנועה הציונית האמיתית הקוראת בשם ה'. עם ישראל עובר כיום תהליך בריא ומבריא של חילופי הגמוניות, והגיעה העת שהתנועות הקיבוציות יכירו בכך ויחברו אל הזרם המרכזי והאותנטי של האומה, במקום לנסות לשמר עמדות כוח מן העבר.

מבחן הבגרות של המחנה הלאומי – הקמפיין למען בצלאל זיני

אודי בן חמו 🇮🇱

כשמערכת האכיפה הופכת לנשק, כל אזרח הוא קורבן פוטנציאלי

נשאלת השאלה: **מדוע אנחנו בכלל נדרשים לכתוב על סוגיה כה מובנת מאליה?**

כולנו הרי מכירים, מקרוב או מרחוק, אנשים נורמטיביים שעולמם חרב עליהם ביום בהיר אחד כשנפתחו נגדם עתירות האשמות חריפות.

כולנו ראינו איך לאחר שנים של סבל משפחתי, מתח נפשי אינסופי והוצאות כלכליות אדירות – התברר לבסוף שההר הוליד עכבר.

מה זה אומר עלינו כחברה? מה זה אומר עלינו כרודפי צדק המאפשרים לספק לחולל מהומות במחנה שלנו?

מי שמכיר את האיש, בצלאל, מבין איך המערכות הללו פועלות ומודע לצורת התנהלותן – אינו זקוק להסברים כלשהם.

המילים הבאות נכתבות עבור האזרח הפשוט ששואל את עצמו: **כיצד עליי להתייחס לאירוע הזה?**

המקרה של בצלאל זיני מציב זרקור נוקב על פניה של החברה הישראלית, על מערכת אכיפת החוק, ועל השאלה הקיומית הראשונית: **האם לאזרח נורמטיבי במדינת ישראל יש בכלל סיכוי אמיתי להגן**

על עצמו?

(גילוי נאות: בצלאל זיני הוא חבר שלי; בשל כך, ההתייחסות תהיה עקרונית, ולא אישית).

ההתגייסות הציבורית אינה אקט של חסד או נדבנות. זוהי חובה מוסרית, אזרחית ולאומית.

אלו הן הסיבות המרכזיות לכך:

א.

כשאזרח שתרים את חייו למדינה זקוק לה – הציבור חייב להתייחס

בצלאל זיני אינו טייקון מנותק, ובוודאי שאינו עבריין בעל רקע בעייתי. מדובר באזרח ישראלי שורשי שחינק, פעל ותרם למען המדינה במשך שנים ארוכות, כולל מאות ימי שירות מילואים מתוך תחושת שליחות וציונות עמוקה.

ועל פי החוזה הבלתי כתוב החברתי שלנו: **מי שנותן מעצמו ומקריב למען הכלל, ראוי שהכלל לא יפנה לו עורף ברגע הקשה ביותר של חייו. התמיכה בו היא המעט שהחברה יכולה וחייבת לעשות כדי להשיב לו כגמולו.**

מול המכבש הדורסני האדיר הזה ניצב אדם פרטי אחד, לבדו

ב.

אשליית 'המשפט ההוגן': ללא משאבים, אין סיכוי מול המערכת

אחת האמיתות המטלטלות ביותר שעולות מהמקרה הזה היא **שהזכות למשפט הוגן בישראל תלויה בעומק הכיס.**

כשמדינת ישראל מחליטה להגיש כתב אישום, היא מגיעה לזירה עם **כוח בלתי מוגבל:** תקציבי עתק, סוללות של חוקרים, פרקליטים וזמן בלתי נדלה.

מול המכבש הדורסני האדיר הזה ניצב אדם פרטי אחד, לבדו. כדי להעמיד הגנה ראויה ומקצועית נדרשים סכומי עתק. ללא גיוס משאבים מהציבור, לאזרח אין שום דרך ריאלית להשמיע את קולו. **ללא סיוע כלכלי – קשה עד בלתי אפשרי להוכיח חפות.**

ג.

חזקת החפות: אדם מוחזק כישר, לאור עברו

במדינה דמוקרטית מתוקנת, חזקת החפות היא אבן יסוד.

אדם הוא חף מפשע כל עוד לא הוכחה אשמתו בבית המשפט, וכתב אישום אינו פסק דין. **במקרה של בצלאל, עברו הנקי, תרומתו והתנהלותו לאורך כל חייו מדברים בעד עצמם.**

עבר כזה חייב להוות תעודת יושר ציבורית. **הוא מעניק לאדם את האשראי ואת הזכות הבסיסית לכך שהציבור יקשיב לגרסתו ויסייע לו להוכיח את צדקתו, במקום לחרוץ את דינו בטרם עת.**

ד.

סימני השאלה סביב מניעי המערכת (הפיל שבחדר)

אי אפשר לנתק את התיק הזה מההקשר הכללי של משבר האמון במערכות אכיפת החוק.

בשנים האחרונות גובר החשש הציבורי מפני מוטיבציות זרות, פוליטיזציה, או רדיפה ממוקדת של גורמים בפרקליטות ובמשטרה, המונעים משיקולים שאינם ענייניים. המערכות הללו מוכיחות לצערנו פעם אחר פעם את כשליהן, ומבהירות לעין כל שהן **אינן יכולות עוד להיחשב חסינות מטעויות או חפות מאינטרסים.**

כאשר עולים סימני שאלה כה כבדים לגבי דרך התנהלות המערכת, **התמיכה הציבורית בבצלאל היא הדרך להציב תמרור אזהרה ברור:** הציבור לא יאפשר דריסה שרירותית של אזרחים, והוא דורש שקיפות, יושרה והוגנות מוחלטת.

מסיפור אישי-משפטי, לסיפור פוליטי וציבורי

כאן עולה תהייה נוקבת: **מדוע ארגוני זכויות האדם במדינת ישראל אינם מתייצבים לצידו של בצלאל זיני? הרי אין סיפור אנושי, אזרחי, פשוט ומתאים יותר לתמיכה מאשר אדם הנלחם על זכותו להליך הוגן.** אדם חף מכל אשמה עד שיוכח אחרת, לא?

התשובה נחשפת כאשר חברת הכנסת מהשמאל, **נעמה לזימי, פועלת באופן אקטיבי כדי לנסות לעצור את קמפיין הגיוס הלגיטימי הזה,** כאשר מנגד – מערכים שלמים של עורכי דין ומימון-עתק עומדים אוטומטית לשירותם של עצורי קפלן, או, להבדיל, למחבלים שביצעו פיגועים קשים. מסתבר שישנם גורמים פוליטיים הרואים בבצלאל הזדמנות פז לרדיפה וניגוח.

אם אדם נורמטיבי, ששירת ותרם למדינה במשך שנים, יכול למצוא את עצמו חסר אונים מול מערכת דורסנית רק כי אין לו מיליוני השקלים הנדרשים כדי לממן הגנה ראויה – הרי שהמערכת מחייבת תיקון עמוק ויסודי

1. מאחורי הכותרות והרעש יש משפחה

מעבר לשאלות המשפטיות הציבוריות, אסור לנו לשכוח את הממד האנושי הכואב ביותר. **הנאשם, במקרה הזה בצלאל, אינו עיקרון מופשט. הוא אדם, ומאחורי הכותרות הדרמטיות והקרות בתקשורת ישנה משפחה, ילדים, רעיה והורים שעולמם חרב עליהם ברגע אחד.** הם חשים את הלחץ הכלכלי המעיק ואת הטלטלה הנפשית שכופה עליהם מאבק מורכב תחת חוסר ודאות יומיומי מורט עצבים.

התרומה לקמפיין היא הדרך שלנו לחבק את בצלאל ומשפחתו, להקל ולו במעט על הנטל הכלכלי הכבד מנשוא, ולהראות להם שהם אינם לבד בסערה הזו.

המאבק של בצלאל זיני אינו סיפור אישי. **אם אדם נורמטיבי, ששירת ותרם למדינה במשך שנים, יכול למצוא את עצמו חסר אונים מול מערכת דורסנית רק כי אין לו מיליוני השקלים הנדרשים כדי לממן הגנה ראויה – הרי שהמערכת מחייבת תיקון עמוק ויסודי.**

תמיכה בקמפיין הגיוס היא לא רק עזרה לחבר; היא התייצבות אמיצה לצד הצדק, לצד הערבות ההדדית, ולצד הזכות הבסיסית של כל אחד מאיתנו למשפט הוגן.

אל תעמדו מן הצד. מוזמנים לפתוח את הלב ולהיות שותפים!